

Pojďte, drahé děti, pojdte zpět;
domů, do podmořských slují.
Teď bratři volají v náš svět;
Teď silné větry od moře dují;
Teď slané vlny je následují;
Teď divocí bílí koně si hrají,
nedočkavě do tříště se vrhají.
Drahé děti, pojdte zpět.
Domů, domů!

Opuštěný mořský lid
Matthew Arnold

První kapitola

Udržíte tajemství? Vím, ženějaké malé má nejspíš každý, ale to moje je jiné. Trochu ujeté. Nadpřirozené. Občas mám díky němu zlé sny, ve kterých jsem zavřená v nějaké výzkumné laboratoři nebo v zoo.

Všechno to začalo, když mi bylo dvanáct. Po páté třídě jsem přešla na novou školu, kde jsme měli mít taky plavání. Moc jsem se na něj těšila, hned první středu odpoledne na nové škole. Máma plavání nesnášela a kdykoliv jsem se jí ptala, proč se nemůžu učit plavat, převedla řeč jinam.

„Vždyť žijeme na lodi!“ přesvědčovala jsem ji. „Voda je všude kolem!“

„Mě do ní nedostaneš,“ tvrdila. „Podívej se, jak je špinavá. Víš, co s ní udělají všechny ty lodě? Přestaň se už se mnou hádat a pojď mi radši pomoci se zeleninou.“

Za celou dobu, co jsem chodila na základku, mě ani jednou nenechala zapsat na plavání. Prý to není zdravé. „Všechna ta těla v jedné vodě,“ otrásla se, když jsem zadonila. „Děkuju pěkně, to není nic pro nás.“

A tak to bylo pokaždé: žádná debata. Zdolala jsem ji až to léto, než jsem šla na novou školu.

„No tak dobře,“ vzdychla nakonec. „Vzdávám se. Jen mě prosím tě nezačni přesvědčovat, abych tam chodila s tebou.“

Ještě jsem nikdy neplavala v moři. Dokonce jsem se ani jednou nekoupala ve vaně. Ne, že bych byla nějaká špindíra nebo tak – každý večer se sprchuju. Na lodi ale nemáme místo na vanu, takže musím přiznat, že jsem se ještě nikdy celá neponořila do vody.

Až do první středy odpoledne toho roku, kdy jsem začala chodit na novou školu.

Mamka mi koupila speciální tašku, do které jsem si mohla dát plavky a ručník. Byl na ní obrázek nějaké závodnice, jak plave a nadechuje se při kraulu. Při pohledu na ni jsem se zasnila a představovala si,

že mám na sobě závodnický dres a stejné malé černé brýle. A právě jsem zvítězila na olympiádě.

Jenže všechno bylonakonec trochu jinak.

Přišli jsme k bazénu, kde stál cvičitel v bílých šortkách a červeném tričku, s píšťalkou na krku. Poslal všechny holky do jedné šatny a kluky do druhé.

Zalezla jsem až dozadu do rohu a rychle se převlékla. Nechtěla jsem, aby někdo koukal, jak jsem hubená. Nohy mám jako párátka a většinou jsou samý strup a škrábanec od toho, jak se dostávám na *Královnu moří*. Trochu nadnesené jméno pro malou plachetnici s plesnivějícími lany, popraskaným nátěrem, který se loupe, a postelemi úzkými jako pravitko. No, to je jedno. Obvykle jí říkáme jenom *Královna*.

Když si Julie Crossensová dávala věci do skříňky, usmála se na mě. „Máš hezký plavky,“ řekla. Přitom byly docela obyčejné, černé s bílým pruhem napříč.

Snažila se nasoukat vlasy pod těsnou koupací čapku. Taky jsem se na ni usmála. „A ty máš zase krásnou růžovou čepici.“ Obvykle nosím vlasy rozpuštěné, ale dneska mě máma přesvědčila, ať si je stáhnu do gumičky. Dřív jsem chodila ostříhaná nakrátko, ale teď nechávám vlasy růst. Mají hnědou myší barvu a délku k ramenům. Pevně jsem uchopila culík a taky ho nacpala pod čepici.

Někdy sedíme s Julií vedle sebe. Nejsme ale nejlepší kamarádky. Na předchozí škole jsem se nejvíce kamarádila se SharonMattersonovou, jenže pak jsme odešly každá na jinou školu. Ona je v Our Lady, já v BrightportHigh. Julie je jediná holka, se kterou bych se tady

chtěla kamarádit. O přestávkách ale bývá vždycky s Mandy Rushtonovou, takže z nich asi budou nejlepší kamarádky.

Mně to nevadí. Nebo jenom trošku. Když třeba nemůžu najít správnou třídu nebo se motám, než najdu cestu do jídelny. Bylo by příjemnější, kdybych nebloudila sama.

BrightportHigh je asi desetkrát větší než moje bývalá škola! Připadá mi jako obrovské bludiště, kde se pohybují MILIONY kluků a holek. A všichni vypadají, že se tam normálně vyznají. Každý si jde po svém.

„Jdeš, Julie?“ Mandy se postavila mezi nás, zády ke mně. Jen se na mě krátce podívala, pošeptala Julii něco do ucha a zasmála se. Odcházely spolu a žádná z nich ke mně ani nezvedla oči, když mě míjely.

Mandy bydlí na molu, u kterého kotví i naše loď. Její rodiče tam mají hernu s automaty a bydlí nad ní. Až do loňska jsme byly docela dobré kamarádky, a tak mi Mandy ukázala, jak můžu vyhrát na jednorukém banditovi. Já se pak prořekla před mámou. Nebylo to schválně! Mandy z toho měla pochopitelně problémy a já – no, řekněme, že mě od té doby v herně moc rádi nevidí. Mandy na mě od té doby nepromluvila.

Teď to ovšem dopadlo tak, že jsme se ocitly v jedné třídě. Bezva. Jako kdyby nebylo dost na tom, že jsem nová na škole, která je velká jako nějaké město.

Přípravy na hodinu plavání jsem musela dokončit sama.

„OK, 7.C, uklidněte se a dávejte pozor,“ oslovil nás ten člověk s písťalkou. Prý mu máme říkat Bob. „Je mezi vámi někdo, kdo si je ve vodě jistý a umí plavat bez pomoci?“

„Jasně že jo – nejsme mimina!“ ušklíbala se pohrdavě Mandy.

Bob se k ní otočil. „Tak dobře. Chceš začít? Podíváme se, jak ti to jde.“

Mandy si stoupla na kraj bazénu. Strčila si palec do pusy. „Jé, koukejte. Jsem mimino. Neumím plavat!“ Svalila se bokem do vody. Palec si nechala v puse a předstírala, že ji to stahuje pod hladinu. Čubičkou pak přeplavala na druhou stranu.

Půlka třídy se smála, když doplavala ke kraji bazénu.

Zato Bob úplně zrudl a ani trochu se nesmál. „Myslíš, že to bylo vtipné? Okamžitě vypadni z vody!“ křičel. Mandy se vytáhla z bazénu a s úsměvem se klaněla spolužákům.

„Ty jsi ale hloupá holka,“ podával jí Bob ručník. „Teď si sedni stranou a můžeš se jenom dívat.“

„Cože?“ přestala se Mandy křenit. „To není fér! Co jsem provedla?“

Bob se k ní otočil zády. „Tak tedy znovu. Kdo je schopen se jistě a rozumně pohybovat ve vodě?“

Přihlásily se asi tři čtvrtiny lidí. Já jsem si zvednout ruku netroufla, i když jsem neskutečně toužila jít do bazénu. Po scéně s Mandy jsem neměla odvalu.

„Tak dobře,“ kývl Bob hlavou k těm, kteří se hlásili. „Pokud chcete, můžete jít do vody. Ale držte se jenom na té straně, kde stačíte.“

Otočil se zpátky k těm, kteří zůstali rozklepaně stát v řadě na kraji bazénu. „A my se dáme do práce.“

Jakmile byl Bob ke mně zády, nemohla jsem si pomoci a musela jsem se nenápadně přidat ke skupině těch, kteří šli přesunovali k opačnému konci bazénu. Tam byl vstup do vody přes mělčinu. Věděla jsem, že bych neměla, protože jsem ještě nikdy neplavala, ale prostě jsem cítila, že to zvládnou. Navíc voda vypadala tak lákavě! Jako by lesklá klidná hladina čekala, až ji někdo skokem rozčeří a přivede k životu.

Do vody vedlo pět vysokých schodů. Stoupla jsem na první a teplá voda mě příjemně zašimrala na prstech u nohou. Na dalším mi sahala až po kolena. Ještě dva a pak už jsem se vrhla do vody celá.

Hlavu jsem držela nad hladinou a pažemi doširoka rozhrnovala vodu. Když jsem se nadechla a ponořila hlouběji, obklopilo mě ticho a klid, měla jsem pocit, že mě voda hýčká a vede do nového domova.

„TOHLE je plavání,“ volal Bob, když jsem se vynořila, abych se znovu nadechla. „Máš vrozený talent!“

Otočil se k ostatním, kteří na mě civěli s otevřenou pusou. Z Mandina pohledu na mě sršela zloba, když pokračoval: „Byl bych rád, kdybyste to takhle zvládali na konci pololetí všichni.“

A pak se to stalo.

V jedné minutě jsem klouzala po hladině jako létající

ryba, a ve druhé jsem měla pocit, že mi hrozně ztěžkly nohy. Jako by mi někdo slepil stehna a svázal lýtka. Pokusila jsem se o úsměv a snažila se dostat ke straně bazénu. Jenže jsem měla nohy jako balvan. Necítila jsem ani kolena, ani chodidla nebo prsty u nohou. *Co se to děje?*

O vteřinu později jsem vykřikla, protože už jsem se nedokázala udržet nad vodou. Bob neváhal a v šortkách i tričku skočil za mnou.

„Moje nohy!“ sípala jsem, když ke mně připlaval. „Vůbec je necítím!“

Podepřel mi bradu svojí obrovskou rukou, nohama dělal tempa a táhl mě ke kraji. „Neboj,“ chlácholil mě a díval se při plavání přes rameno za sebe. „To je jenom křeč. Skoro každému se to aspoň jednou stane.“

Dotáhl mě ke schodům a posadili jsme se na ten vrchní. Jakmile jsem se do poloviny těla vynořila z vody, nepříjemný pocit začal ustupovat.

„Tak se na ty nohy podíváme,“ prohlásil Bob a vytáhl mě na kraj bazénu. „Můžeš zvednout levou nohu?“ Zvedla jsem ji.

„A pravou?“ Šlo to lehce.

„Žádná bolest?“

„Už ne,“ tvrdila jsem.

„Tak to byla opravdu jenom křeč. Chceš si tady zatím odpočinout? Vráťíš se do bazénu, až se na to budeš cítit, OK?“

Přikývla jsem a Bob se vydal zpátky k ostatním.

Cítila jsem ale ještě něco, co nemohl vidět. A viděla to, co nemohl cítit. Sice jsem nevěděla přesně, co to

bylo, alebyla jsem si jistá jedním – do bazénu už by mě nikdo nedostal ani za milion liber.

Docela dlouho jsem seděla kus od bazénu, i když do vody šli postupně všichni ostatní. Bob to potom dovolil i Mandy. Já už jsem nechtěla ani do bazénu, ani aby na mě cákala voda, pro případ, že by se všechno mohlo opakovat. Dokonce i cestou domů jsem měla nervy, abych třeba nespadla z hráze do vody.

Po celé jedné straně přístavní hráze vybíhají kolmo do moře mola. Naše loď kotví u jednoho z nich spolu s dalšími třemi. Je tam jeden nóblbílý motorový člun a dvě větší jachty. Žádná z nich ale není trvale obydlená jako naše *Královna*.

Stoupla jsem na molo. Normálněchodíme do lodi přes staré dřevěné prkno, ale ten den jsem prostě nemohla. Když jsem byla malá, máma mě vždycky vzala do náruče a přenesla mě. Teď už mě dávno nosit nemusí, a tak ji moje volání překvapilo.

„Mami, já to nepřejdu!“ křikla jsem, když se vynořila zpod paluby.

Měla na sobě hedvábný župan a kolem hlavy turban z ručníku. „Chystám se do klubu čtenářů.“

Stála jsem na molu a nebyla schopná pohybu. Před očima se mi míhaly stožáry a plachty lodí kolem. Upřela jsem pohled na *Královnu*. Mokrý paluba se leskla ve slunci, stěžeň se kýval spolu s lodí, kterou rozhoupávaly

vlny, plachta byla srolovaná dolů. Když jsem se zadívala na řadu kulatých oken na boku lodi a železný pás, který ji obepínal dokola, trochu se mi zamžily oči. „Hrozně se bojím,“ dodala jsem.

Máma si nakonec přitáhla župan, pevně si uvázala pásek a natáhla ke mně hubenou ruku. Tak pojď, já tě chytím.“

Udělala jsem krok, než mě vzala za ruku. Za prknem mě přitáhla k sobě a objala. „Ty můj blázínku,“ špitla mi do vlasů a prohrábla je rukou. Pak se vrátila dovnitř, aby se mohla připravit na svůj klub.

Často měla klub nebo něco jiného, kam chodila. Vloni to bylo cvičení pilates, a teď klub čtenářů. Pracovala v antikvariátu na pobřežním korzu a právě tam se scházeli. Vlastně je to tam super. Otevřelitam kavárničku, kde si můžete dát výborný milkshake z čerstvého ovoce a pořádně velkou čokoládovou müsli tyčinku. Stejně vím, že knižní klub je pro mámu jenom záminka, aby se mohla scházet se známými a popovídat si s nimi – aspoň mi tak pořád nestojí za zády.

Hlídat mě chodí jasnovidka Millie. Ta má na přístavním molu kráček s esoterickými pomůckami, *Tajemná Millie*, kde věští z ruky, dělá horoskopy a tak. Je docela fajn. Někdy na mně praktikuje reiki nebo shiatsu. Jednou s sebou přinesla tarotové karty a vykládala mi je. Řekla, že budu mít úspěch ve studiu a v každém čtvrtletí získám první cenu. Hned další den jsem propadla v testu z gramatiky a musela být pak třikrát po škole, abych se to doučila. Ale to je celá Millie.

Naštěstí dnes dávali oba její oblíbené seriály, takže se dalo předpokládat, že mě nechá na pokoji. Hodilo se mi to, protože jsem chtěla mít klid na přemýšlení. Musela jsem přijít na to, co mám dělat. Dvě věci mi byly jasné. Jednak, že potřebuju zjistit, co se se mnou dělo v bazénu. A druhé bylo plavání. Chtěla jsem se nějak vyvléknout z dalších hodin, aby se mi to nestalo znovu.

Chodila jsem sem a tam po pokoji na přídi a slyšela mámu z vedlejší kabiny. „*Do yareally love me? Do yawannastay?*“ překřikovala céděčko. Když se někam vypravovala, vždycky si zpívala. Nevadilo mi to, pokud to s hlasitostí nepřeháněla. Dneska večer jsem to ale sotva vnímala.

Už jsem to zkusila a zeptala se jí, jestli musím jít zase na plavání. Hrozně ji to rozčílilo. „To si děláš leg-raci?“ vyjela na mě tónem, který znamenal, že ona rozhodně nežertuje. „Potom, co jsi tak vyváděla, abys tam mohla chodit? Na to zapomeň!“

Došla jsem k plynovému krbu v rohu salonku – tak říkáme našemu obývacímu pokoji. Nejlepší věci mě napadají, když chodím, ale dneska jsem měla v hlavě úplně vygumováno. Přešla jsem kolem ošuntělé pohovky s oranžovým přehozem. Krok, dva, levá, pravá, moje hlava, vrz, vrz, vrzy, vrzy, vymysli to přecebrzy! Nic.

„*Better tell me soon, baby I ain't got all day,*“ prozpěvovala si za stěnou máma.

Zkusila jsem kráčet delší trasou až do kuchyně. Teda, na lodi je to spíš jen kuchyňský kout. Jen dřez, malá lednička a varná deska, na které se většinou válí spousta prázdných obalů. Máma trvá na tom, abychom recyklovaly úplně všechno. Kuchyň je uprostřed lodi, naproti je hlavní vchod, ke kterému vede několik dřevěných schůdků. Člověk na nich musí být opatrný, když vstupuje dovnitř, protože spodní schůdek je uvolněný. Já nejradši seskakuju rovnou dolů z toho nejhořejšího.

Kráčela jsem přes kuchyň a dál chodbičkou, která vede ke koupelně a našim kajutám.

Na konci chodby vykoukla máma. „Jak vypadám?“ Měla na sobě nové levisky a bílé tričko se třpytivým nápisem BABE. Nevadilo by mi to, kdybych si zrovna nekoupila podobné pro sebe – a na ní nevypadalo líp!

„Skvěle.“ Víc jsem říct nestačila, protože mě přerušil dobře známý zvuk. Téměř současně s rázným zaklepáním na střechu se otevřela boční dvířka a objevila se hlava pana Surového. „To jsem jenom já,“ zahalekal a zkoumavým pohledem přešel celou loď.

Pan Surový je strážce majáku. Je u nás každou chvíli. Nahání mi hrůzu – když se mnou mluví, mám pocit, že se na mě nedívá přímo, ale bedlivě mě sleduje koutkem oka. A navíc má každé oko jiné: jedno modré a druhé zelené. Máma říká, že se musí cítit osaměle, když jen vysedává uvnitř majáku, hledí na moře, rozsvěcí světlo a jediný kontakt s jinými lidmi má prostřednictvím rádia. Proto k nám pořád chodí. Prý na něj musíme být hodné a chovat se k němu přátelsky.